

TA CO BĚHÁ S BÍLÝM VLKEM

Zde jsou podstatné části textu jedné mé pacientky. Otiskuji s jejím souhlasem bez uvedení jména. Připojena fotografie, jak běhá s vlkem. Le.

Je to malá hubená a živá holčička. Od vždy, jen co se začala hýbat.

Už když se narodila, vnímala jsem s ní velké spojení. Vysvětlovala jsem si tím, že je to moje první vnučka a tak proto to tak cítím. Měla jsem vždy pocit, že je „vědoucí“. Nevím, jak jinak to nazvat. Jakoby se z toho malého drobného tělíčka vždy na mne dívaly očními průzory „vědoucí“ oči, které do tak malého tělíčka malého člobrdý ani nepatří. Jakoby patřily někomu jinému. Velké duši, která je v tomto tělíčku schována.

E. jsou necelé 4 roky, je listopad 2014. Ten den se jí totiž narodila sestřička a proto jsem jí hlídala. E. stojí na stoličce u kuchyňského stolu a „pracuje“ na kuchyňské lince. Odmala mi pomáhala.

Najednou povídá: Babičko, víš, že mám staršího bráchu? Zarazilo mne to a ptám se: Jak to víš? Otočila se a s jistotou mi říká: No, když jsem se rodila na tento svět, tak u toho byl. Tak musí být starší.... Dobrá úvaha....

Překvapilo mne to, ale protože jsem s ní měla již nějaké „jiné“ zkušenosti, ptala jsem se dál. A ty si pamatuješ, jak ses rodila na tento svět? Její samozřejmá odpověď zní: Jo, ano.

Moje další otázka: A ty jsi tady na tom světě poprvé? Vůbec ji to nezarazí. Otočí se a s jistotou říká: Ne, já už jsem tady poněkolikáté. Otočí se a pokračuje ve své práci na stole. A je to. Proto se už známe J

Na další moji otázku, zda si pamatuje, jaké to bylo u maminky v bříšku, zase s převahou a jistotou říká: Pamatuju. Bylo tam tma a teplo a mě tam bylo moooc dobře...

Jsou jí necelé 4 roky.

To, že vidá již od dříve doma někdy ducha, kterému říká „duhový“, protože – když byla ještě menší a neuměla mluvit, tak říkala, že má ten duch „barvičky“. Proto duhový. A že je to hodný duch.. Někdy si spolu hráli, někdy jen povídali.

Překvapilo jí, to měla oči navrch hlavy, když mi jednou říká: Že projde ten duhový duch dveřma nebo zdí, to už vím. Ale babičko, představ si, on projde i truhlíkem s kytkami!!! Z toho byla opravdu překvapená.

Měla ho ráda. Nyní, když už je větší a starší (je jí osm), už ho nevidá. Tak asi 2 roky. Nevím jak dlouho...

Kamarádka, s kterou jsem u Vás byla, která mi dělala doprovod (a taky si koupila Vaši poslední knihu – ostatní už měla), o těchto zážitcích s mojí milovanou vnučkou věděla. Tak hned, jak jsem vyšla od Vás z ordinace a ona už mezitím měla kousek knihy přečtené, tak říká: to je jak ta vaše E.! Ví.

A ještě jednu zvlášť příhodu jsem s mojí vnučkou E. měla. Je jí šest let, sestřičce asi 2,5 roku. Jsme v zoologické zahradě na Větrovech blízko Tábora. Blížíme se k výběhu s bílým vlkem. Vlk vypadá, že je starý, unavený, otrávený z lidí, které se za ohradou vždy chvíli zastaví. Možná trochu i vypelichaný. Sotva zvedne hlavu. E. běží napřed, já s kočárkem do kopce za ní. A jak se blíží E. k ohradě s tím bílým vlkem, vlk ji najednou zavětví, stoupne si a čeká, až E. přijde k plotu. Skoro přešlapuje z tlapy na tlapy (ten vlk), jako kdyby se vysloveně těšil. A E. mu řekne: vlku, pojď, budeme běhat (běhá od mala, celý život – a hrozně ráda). A vidím něco, co vypadá velmi zajímavě: na jedné straně plotu delší strany ohrady běží E., za plotem souběžně s ní běží vlk. Kouká se po E. a běží. A běží. Oba doběhnou najednou na konec plotu ohrady. E. se poklusem vrací zase zpět na místo, odkud vyběhla, a vlk se na stejné místo za plotem vrací také během, ale obloukem za malým jezírkem, které v ohradě má. Takže si udělá takové kolečko. A zase oba běží: E. i vlk. Vše s údivem pozoruji. Toto kolečko se opakuje celkem asi 3x. Pak si vlk lehne k jezírku a už nemůže. A E. říká: Babi, vidíš? Ten vlk se usmívá. Měla jsem stejný pocit, když jsem se na něj dívala. Vlk ležel spokojený a usmíval se.

